

Sygnatura akt I 1Ca 421/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 04-12-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Kozłowska

Sędzia: SO Aleksandra Bolczyk-spr Sędzia: SO Iwona Złoty

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Szulc

po rozpoznaniu w dniu 04-12-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. D.

przeciwko J. D.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 21 lipca 2015 r sygn. akt III RC 279/14.

1. Oddala apelację.

2. Przyznaje od Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu w Koninie na rzecz adwokata A. M. kwotę 738 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w instancji apelacyjnej.

Aleksandra Bolczyk Ewa Kozłowska Iwona Złoty

(...)

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 maja 2014 r. H. D. wystąpiła przeciwko J. D. o podwyższenie alimentów należnych powódce od pozwanego z kwoty 350 zł do kwoty po 1.000 zł miesięcznie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego z tytułu pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa uzasadniając swoje stanowisko tym, iż jego jedyne dochody to emerytura w wysokości 1.581 zł miesięcznie, z czego musi podolać obciążeniu alimentacyjnemu na rzecz powódki i utrzymać siebie i żonę.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Koninie oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania

U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego legły następujące ustalenia faktyczne i wywody prawne .

Na mocy ugody zawartej w dniu 20 czerwca 2012 r. w sprawie III RC 249/12 z powództwa J. D. przeciwko H. D. o obniżenie alimentów powód zobowiązał się dołożenia obniżonych alimentów na rzecz pozwanej z kwoty 700 zł do kwoty po 350 zł miesięcznie płatnych na warunkach jak dotychczas począwszy od 1 czerwca 2012 r.

Sąd Rejonowy ustalił wówczas, iż powód J. D. od 1 .08. 2011 r. pobierał emeryturę w wysokości 1.500 zł netto miesięcznie, ale z uwagi na zajęcie komornicze należności alimentacyjnych na rzecz pozwanej, w wysokości 1.079 zł miesięcznie, a więc do wypłaty pozostawała mu kwota 419 zł miesięcznie. Pozostawał w małżeństwie z T. D. od 2006 r., zamieszkiwał w kraju wspólnie z żoną, a odkąd przeszedł na emeryturę nie wyjeżdżał już za granicę zarobkowo. Żona powoda nie była zarejestrowana jako bezrobotna i pozostawała na utrzymaniu męża, który od 2008 r. chorował na przerost prostaty.

Pozwana H. D. od 4 lat pozostawała na emeryturze i pobierała z tego tytułu świadczenie w wysokości 691 zł netto miesięcznie.

Z uwagi na zawarcie ugody Sąd nie poczynił wówczas dokładniejszych ustaleń odnośnie sytuacji materialnych i majątkowych stron .

Obecnie powódka H. D. ma 66 lat. Pomimo osiągnięcia wieku emerytalnego nadal pobiera rentę-obecnie w wysokości 728 zł miesięcznie, albowiem to świadczenie jest dla powódki korzystniejsze niż emerytura (dowód: k. 171). Poza rentą i alimentami od pozwanego nie posiada innych źródeł dochodu. Zamieszkuje w mieszkaniu lokatorskim o powierzchni 59 m², składającym się z 3 pokoi, które uzyskała w wyniku podziału majątku z pozwanym łącznie z nakładami na działkę ogrodniczą nr (...) w postaci nasadzeń i altany murowanej o wartości rynkowej na rok 2010 około 4.200 zł oraz ruchomościami stanowiącymi wyposażenie mieszkania w sprawie I Ns 755/09 Sądu Rejonowego w Koninie na mocy postanowienia z dnia 23 kwietnia 2010 r. zmienionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 6 sierpnia 2010 r. w zamian za obowiązek spłaty na rzecz J. D. kwoty 31.597,97 zł (dowód: akta I Ns 755/08).

W wyniku porozumienia zawartego pomiędzy stronami z dnia 20 sierpnia 2012 r. spłatę z tytułu podziału majątku wspólnego należną pozwanemu zaliczono na poczet zadłużenia alimentacyjnego J. D. powstałego w wyniku niepłaconych alimentów w kwocie 700 zł miesięcznie, zasądzonych od niego na rzecz H. D. na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2005 r. ze sprawy I A Ca 1940/04. Ostatecznie powódka zrzekła się zaległych odsetek, natomiast pozwany spłacił powódkę w wyniku dokonanego obliczenia zadłużenia alimentacyjnego kwotą 16.250 zł, w wyniku czego Komornik postanowieniem z dnia 4 września 2012 r. umorzył postępowanie egzekucyjne .

Sąd Rejonowy wskazał , że powódka uzyskane środki ze spłaty wpłaciła na swoje konto i na bieżąco pobiera z niego średnio 500 zł miesięcznie. Przez cały czas zamieszkiwała wspólnie z synem stron A. D., który ma orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności, i pobierał 450 zł zasiłku z (...) z tytułu niepełnosprawności plus 153 zł zasiłku pielęgnacyjnego miesięcznie, ostatnio pracował od 2 czerwca do 30 września 2014 r. na 0,55 etatu, prowadził osobne gospodarstwo domowe, jednak często był agresywny wobec powódki, dlatego prowadzone było postępowanie II Kp 575/14 o przestępstwo znęcania się nad powódką, w toku którego orzeczono wobec podejrzanego A. D. dozór Policji i nakaz opuszczenia mieszkania na okres 3 miesięcy. W marcu 2015 r. sprawa o znęcanie trafiła do sądu, a wobec syna stron zastosowano areszt tymczasowy. Poza tym toczy się w Wydziale Cywilnym tutejszego Sądu sprawa I Ns 1896/14 o opuszczenie lokalu przez A. D. z wniosku powódki trybie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (dowód: zeznania powódki k. 186, 162, 180-181). Powódka obecnie mieszka sama, ponosi koszty utrzymania mieszkania 388 zł miesięcznie, za energię elektryczną średnio 140 zł co 2 miesiące, 40-45 zł za gaz co 2 miesiące, za telefon stacjonarny od 160 do 80 zł miesięcznie. Jako składnik opłaty czynszowej wliczana jest również opłata za dzierżawę tzw. wózkowni, w której trzyma stare meble, poza tym korzysta z 2 działek ogrodniczych o łącznej powierzchni 600 m², za które opłaca

dzierżawę 450 zł rocznie (dowód: k. 4-10, 69-76, 131, 174-179). H. D. od wielu lat choruje i leczy się na cukrzycę, w związku z tym wymaga pasków dla cukrzyków za 30-40 zł miesięcznie, kardiologicznie, neurologicznie, urologicznie i na wątrobę, za leki V. trawienie i cynareks płaci łącznie około 140 zł miesięcznie, a w razie zaostrzenia schorzenia nerek okresowo kupuje antybiotyki za 50 zł miesięcznie i paraleki oraz witaminy, ostatnio leczyła się również na uczulenia. W momencie orzekania w sprawie posiadała na swoim koncie resztę oszczędności ze spłaty od pozwanego rządu 1.500 zł, na dzień 19 maja 2015 r. (dowód: k. 213-214, 280). Powódka nie korzysta z pomocy społecznej ani pomocy osób trzecich, jedynie córka na stałe mieszkająca w Belgii przesyłała matce pieniądze na opłatę za dzierżawę działek 100 Euro rocznie. Powódce nie należy się dodatek mieszkaniowy w z uwagi na zbyt duży metraż.

Sąd Rejonowy ustalił także, iż pozwany J. D. ma 69 lat, nadal pobiera emeryturę, obecnie w wysokości 1.900 zł brutto, 1,581 zł netto miesięcznie. Pozwany i jego żona T. D., zamieszkują w jej własnościowym mieszkaniu w S.. Małżonka pozwanego utrzymywała się dotychczas ze swoich oszczędności pochodzących z zarobków osiągniętych za granicą, gdzie pracowała z pozwanym do 2005 r. oraz z pomocy rodziny, pozostawała też na utrzymaniu pozwanego. W latach 1994-1995 i 2007 r. okresowo była zarejestrowana jako osoba bezrobotna. Od 28 października 2014 r. przeszła na emeryturę z racji osiągniętego wieku emerytalnego i pobiera obecnie emeryturę w wysokości 438 zł netto miesięcznie, dotychczas nie rozliczała się w urzędzie skarbowym z racji niedeklarowania dochodów. Poza tym żona pozwanego w 2010 r. sprzedała budynek gospodarczy za 15.000 zł, z czego małżonkowie również się utrzymywali się (dowód: k. 122-125). Małżonkowie D. prowadzą, jak podkreślił Sąd I instancji, wspólne gospodarstwo domowe, utrzymują mieszkanie własnościowe T. D. w S. opłacając podatek od nieruchomości około 400 zł rocznie, za energię elektryczną płacą 100-150 zł co 2 miesiące, 92 zł za wodę miesięcznie, 3.800 zł rocznie na opał (dowód: k. 32-37). Pozwany J. D. w związku z zawartym w sierpniu 2012 r. porozumieniem z powódką co do rozliczeń z tytułu zaległości alimentacyjnych i spłatą z majątku wspólnego pożyczył w listopadzie 2012 r., 5.000 zł od brata M. D. oraz 10.000 zł od M. P. w oparciu o ustne umowy na okres około 2 lat, po czym dokonał zwrotu tych pożyczek w czerwcu 2014 r. Środki na oddanie długów gromadził na swoim koncie w Banku (...) w ten sposób, że do czerwca 2014r. praktycznie nie dokonywał wypłaty emerytury poza opłacaniem alimentów na rzecz powódki, żyjąc z oszczędności żony i pomocy rodziny. Po wypłacie środków z konta pozwanego w czerwcu 2014 r. w kwocie 15.000 zł, dnia 23 września 2014 r. wpłynęły na jego konto środki z pożyczki zaciągniętej przez pozwanego w kwocie 2.105 zł na zakup opału. J. D. leczy się na układ kostny, chorobę wrzodową dwunastnicy, zwyrodnienie stawów, prostatę, co czyni go osobą niezdolną do pracy. W związku z tym przyjmuje leki za około 100 zł miesięcznie. Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwany nie posiada żadnego majątku: ani samochodu, ani oszczędności, jedynie nadal jest na niego zarejestrowany samochód A. (...) rocznik 1990, który został pozwanemu skradziony jeszcze w trakcie małżeństwa stron.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane wyżej akta I Ns 755/09, KM 58.07 i III R C 249/12 oraz dokumenty znajdujące się w aktach, złożone przez strony i zgromadzone przez Sąd w toku procesu a przywołane powyżej. Poza tym Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia na treści zeznań stron k. 186-197 co do ich sytuacji materialnej i zarobkowej, uznając je za wiarygodne. Sąd Rejonowy uznał za zasługujące na wiarę zeznania pozwanego dotyczące okoliczności zgromadzenia na jego koncie w Banku (...) do czerwca 2014 r. środków w kwocie 16.000 zł, albowiem zdaniem Sądu I instancji po zapoznaniu się z wydrukami z konta pozwanego od września 2013 r. faktycznie widoczne jest, iż pozwany mógł gromadzić te środki z emerytury, albowiem praktycznie tylko o tę wartość wzrastało saldo na koncie po potrąceniu drobnych wydatków i alimentów na rzecz powódki, a nadto za racjonalne uznał, że gdy zgromadził kwotę potrzebną na oddanie długu, to dokonał jej wypłaty i zwrotu pieniędzy rodzinie. Powódka, jak wskazał Sąd Rejonowy nie zakwestionowała skutecznie twierdzeń pozwanego, a prezentowana przez niego wersja, zdaniem Sądu I instancji, tworzy spójną i logiczną całość.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Rejonowy zauważył, że powódka oparła swoje żądanie podwyższenia alimentów od pozwanego do kwoty po 1.000 zł miesięcznie na twierdzeniu, że jej sytuacja materialna i bytowa uległa pogorszeniu, zajmowane przez nią mieszkanie wymaga remontu i wymiany sprzętu RTV i AGD, a źródeł dochodów, z których pozwany winien alimentować powódkę w zwiększonym zakresie upatrywała w oszczędnościach poczynionych przez pozwanego z jego pracy w Belgii, gdzie pracował przez 15 lat i osiągał dochody rządu 3.000 Euro.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń, zdaniem Sądu Rejonowego, powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 138 krio „w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego”, przy czym przez zmianę stosunków należy rozumieć zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub istotne zmniejszenie albo ustanie możliwości majątkowych lub zarobkowych zobowiązanego do alimentacji, poza tym owa zmiana stosunków uzasadniająca zastosowanie przywołanego wyżej przepisu musi być istotna, czyli dotyczyć okoliczności ilościowo i jakościowo znacznych, mających charakter trwały.

Sąd I instancji przyjął, że nie można dopatrzeć się w sytuacji życiowej, majątkowej czy zarobkowej stron okoliczności wskazujących na ich istotną zmianę, czyniącą słusznymi twierdzenia zawarte w pozwie.

Powódka nadal, jak w poprzedniej sprawie, utrzymuje się z renty, przy czym obecnie jest ona nieznacznie wyższa i wynosi 728 zł miesięcznie netto, co przy doliczeniu pobieranych od pozwanego alimentów daje powódce dochód netto 1078 zł miesięcznie. Poza tym Sąd I instancji podkreślił, iż powódka weszła w posiadanie praktycznie całego majątku dorobkowego stron z małżeństwa, co wobec poczynionych wyżej ustaleń faktycznych stawia ją wręcz w pozycji osoby lepiej sytuowanej niż pozwany. Nadal zajmuje ona bowiem mieszkanie o powierzchni 59 m² wraz z pomieszczeniami przynależnymi jak piwnica i wózkownia, którą powódka nadal dzierżawi bez racjonalnego celu, ponosząc 13 zł opłaty miesięcznie oraz wszystkich ruchomości wraz z nakładami na działkę ogrodniczą.

Zdaniem Sądu Rejonowego 3 – pokojowe mieszkanie zajmowane przez powódkę jest dla niej znacząco za duże, tym bardziej, że obecnie poczyniła ona starania, by usunąć z niego syna, który naruszał swoim zachowaniem normy prawne i zasady współżycia społecznego, nie dokładał się do utrzymania mieszkania i znęcał się, według twierdzeń powódki, nad nią. To daje powódce, zdaniem Sądu Rejonowego, realną szansę na zamianę mieszkania na mniejsze, co pozwoli jej znacznie zmniejszyć koszty utrzymania mieszkania, a nadto pozwoli spełnić wymogi dla uzyskania dofinansowania do czynszu ze strony gminy. Podkreślenia wymaga również fakt, że powódka płaci za telefon opłaty rzędu 140-160 zł miesięcznie, co wydaje się być rażąco dużo wobec trudnej sytuacji materialnej powódki, na którą się powołuje i brak jest podstaw do uznania, by był to koszt usprawiedliwiony w jej utrzymaniu. Zdaniem Sądu I instancji powódka niewątpliwie powinna obniżyć te koszty do minimum 30-50 zł miesięcznie, na co pozwala różnorodność ofert na rynku. Dodatkowo powódka podniosła, iż ponosi koszty leczenia, jednak jak sama zeznała, właściwie wszystkie choroby, na jakie cierpi miała rozpoznane już wcześniej, jednak teraz wydaje ona więcej na leczenie. Podała, iż koszt zakupu leków oscyluje średnio w granicach 190-200 zł miesięcznie i jest znaczny, jednak przy racjonalnym wydatkowaniu osiągniętych dochodów winna ona podołać temu obciążeniu. Poza tym, zdaniem Sądu I instancji strona powodowa nie wykazała istnienia w tej kwestii istotnej zmiany stosunków w porównaniu z poprzednią sprawą, o jakiej stanowi art. 138 krio.

Sąd Rejonowy zauważył również, iż powódka upatruje podstaw do podwyższenia alimentów od pozwanego w konieczności remontu mieszkania i wymiany sprzętu RTV i AGD, co zdaniem Sądu I instancji mija się z celem, jakiemu mają służyć alimenty.

Z tej perspektywy sytuacja materialna i zarobkowa pozwanego wydaje się być znacząco gorsza, chociaż zdaniem Sądu I instancji brak również po jego stronie istotnej zmiany sytuacji materialnej i zarobkowej w porównaniu z poprzednią sprawą.

Według poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń nie posiada on żadnego majątku, a jego jedynym dochodem jest emerytura w kwocie 1.230 zł netto po potrąceniu alimentów dla powódki. Uwzględniając fakt, iż dochód jego żony wynosi obecnie 438 zł, co łącznie daje więc dochód na osobę w rodzinie pozwanego w granicach 830 zł miesięcznie, a więc mniej niż powódka. Ponadto strona powodowa nie wykazała, by pozwany posiadał inne źródła dochodu, a poczynione w latach 2013 -2014 oszczędności 16.000 zł zdaniem Sądu Rejonowego przeznaczone były na spłatę długu zaciągniętego u rodziny na spłatę powódki i utworzone zostały z odkładanej emerytury pozwanego, który żył wówczas ze środków żony z tytułu sprzedaży nieruchomości i oszczędności z pracy za granicą sprzed 2005-2006 r. Sąd Rejonowy wskazał, że gdyby pozwany posiadał jakieś inne oszczędności zgromadzone w czasie jego pracy za

granicą, to bez wątplenia stanowiłoby to przedmiot sprawy o podział majątku stron. Poza tym podkreślił, iż pozwany z racji stanu zdrowia i wieku nie ma żadnych możliwości zarobkowych. Dlatego powództwo Sąd Rejonowy uznał za niezasadne i oddalił je w całości (punkt 1 wyroku.)

Mając zaś na względzie sytuację materialną stron i ustawowe zwolnienie powódki od kosztów sądowych Sąd Rejonowy kosztami zastępstwa procesowego obciążył Skarb Państwa, zasądzając z tego tytułu na rzecz pełnomocnika powódki ustanowionego z urzędu koszty jego wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną w oparciu o treść § 7 ust 4 w związku z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U z 2013 r. poz. 461).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w całości i zarzucając :

błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na rozstrzygnięcie poprzez przyjęcie ,że jedynym źródłem utrzymania pozwanego i jego małżonki stanowi emerytura pozwanego i jego żony , podczas , gdy analiza przedłożonych rachunków oraz wyciągu z konta bankowego w sposób jednoznaczny pozwala przyjąć ,że muszą oni posiadać dodatkowe, nieujawnione źródło dochodu .

W oparciu o powyższy zarzut powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na rzecz jej pełnomocnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce w postępowaniu apelacyjnym .

Powódka w autorskiej , sporządzonej przez siebie apelacji przedstawiła swoją wersję stanu relacji między byłymi małżonkami , odwołała się do historii małżeństwa stron , zarzucając sądowi I instancji ,że oparł się wyłącznie na kłamliwej wersji obrony pozwanego .

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Apelacja powódki okazała się być nieuzasadniona .

Zmianą stosunków w rozumieniu przepisu art. 138 k.r.o., jest każda zmiana wpływająca na zmniejszenie lub zwiększenie kryteriów opisanych w przepisie art. 135 § 1 k.r.o. (zmiana ilościowa i jakościowa), z tym, że zmiana ta musi mieć charakter istotny. Innymi słowy chodzi tutaj o istotne zmniejszenie lub zwiększenie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotne zwiększenie lub zmniejszenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, wskutek czego ustalony zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania przez stosowne zmniejszenie albo zwiększenie wysokości świadczeń alimentacyjnych.

Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy doszedł do słusznego poglądu o braku podstaw do korekty dotychczas obowiązującego pomiędzy stronami rozmiaru obowiązku alimentacyjnego .

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i prawidłowo ustalił możliwości majątkowe zobowiązanego do alimentacji pozwanego .

Sąd Rejonowy wyłożył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku , w jakiej wysokości świadczenia emerytalne pobiera pozwany i jego żona , wskazał źródła spłaty dokonanej przez pozwanego na rzecz pozwanej z tytułu rozliczeń zaległości alimentacyjnych i majątku wspólnego stron oraz sposób , w jaki pozwany zgromadził środki na zwrot udzielonych mu przez członków rodziny pożyczek na ten cel. Nie budzi wątpliwości okoliczność, że w stosunkach rodzinnych , między osobami bliskimi , formalności związane z udzielaniem pożyczek stosunkowo niewielkich kwot , na niedługi okres pozbawione są często formy pisemnej i opierają się na zasadzie zaufania , chęci pomocy , braku oprocentowania pożyczonych sum. Sąd Rejonowy wskazał również źródła finansowania utrzymania pozwanego i jego żony w okresie ,

kiedy pozwany gromadził comiesięczne wpływy z emerytury z przeznaczeniem na zwrot pożyczonych mu pieniędzy , odwołując się między innymi do faktu sprzedaży przez jego żonę nieruchomości za kwotę 15000 zł.

Nie ulega wątpliwości ,że sytuacja majątkowa i zdrowotna każdej ze stron jest bardzo trudna , Strony są w wieku , który z reguły wymaga leczenia , zakupu farmaceutyków , obfituje w dolegliwości . Pozwany jest osobą trwale niezdolną do pracy, ma blisko 70 lat. Sytuacja powódki również jest ciężka, aczkolwiek rację ma Sąd I instancji twierdząc ,że powódka poprzez określone decyzje majątkowe może doprowadzić choćby do częściowego zminimalizowania obciążających ją kosztów utrzymania . Słusznie Sąd I instancji uznał ,że to powódka jest , na skutek podziału majątku z pozwanym , właścicielką bez mała całego majątku dorobkowego stron . Jej sytuacja finansowa winna skłonić ją do refleksji na temat ewentualnej zamiany 59 metrowego mieszkania na nieco mniejsze i zadać pytanie o sens posiadania dwóch działek ogrodniczych i najmu powierzchni wózkarni , z których nie korzysta , a które generują w skali roku określone koszty . Nie sposób również przyjąć za trafną konstatacji forsowanej w apelacji powódki , że pozwany , które już kilka temu przestał pracować dorywczo za granicą nie skonsumował do tej pory zarobionych tam pieniędzy , zważywszy na wysokość jego dochodów i ciężące na nim zobowiązania .

Z tych przyczyn Sąd odwoławczy oddalił apelację po myśli art. 385 kpc.

W pkt. 2 wyroku kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce obciążył Skarb Państwa, przyznając z tego tytułu na rzecz pełnomocnika powódki koszty jego wynagrodzenia w oparciu o treść § 7 ust 4 w związku z § 6 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 13 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U z 2013 r. poz. 461).

Aleksandra Bolczyk Iwona Złoty Ewa Kozłowska